

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA TRÁC GIA TÌM CÙU

Hơn mười năm trước, “Yên Tước Sơn Trang” bị phi đồ Cự Linh Giáo đến hủy diệt, thủ đoạn cũng giống như những vụ tàn sát khác, tàn sát xong thì châm lửa hủy trang, toàn gia sáu bảy mươi người không một ai thoát mạng, may hai vị thiếu Trang chủ Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình trước đó được lão Trang chủ gửi đến Vũ Công Sơn học nghệ ở Quảng Nguyên Thiên Sư nên thoát chết.

Lúc đó Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình còn nhỏ nên Quảng Nguyên Thiên Sư giấu kín hung tin này không cho biết, sợ quá đau thương mà hệ lụy đến thân.

Từ đó Quảng Nguyên Thiên Sư càng ra sức truyền thụ tuyệt nghệ cho đồ đệ, hai người luyện thành “Dưới long kim cương chưởng” được coi là võ lâm nhất tuyệt đã đạt tới tám chín thành hỏa hầu, khi liên thủ với nhau gọi là “Liên y hoán tâm chưởng” uy lực lại càng tăng thêm rất nhiều, đặc biệt Trác Vũ Hiên sử dụng một đôi Phán quan bút chuyên điểm huyết đối phương, còn Trác Vũ Đình dùng chiếc Thủ hộ câu chuyện đoạt binh khí địch, chiêu thuật cả hai tuy chưa thể đạt tới mức xuất thần nhập hóa nhưng khó tìm được địch thủ.

Thấy hai người đã luyện thành tuyệt nghệ, Quảng Nguyên Thiên Sư mới kể lại vụ thảm án mười năm trước ở “Yên Tước Sơn Trang” rồi cho đồ đệ đi báo thù.

Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình nhận được hung tin thì khóc ngất đi.

Quảng Nguyên Thiên Sư ra sức khuyên giải cho họ bình tâm trở lại, chỉ bảo cho đồ đệ biết những sự hiểm trá trong giang hồ khuyên hai người hết sức cẩn thận, mặt khác còn cho biết Cự Linh Giáo là một ác đảng có thể lực bậc nhất võ lâm, muốn báo được thù ắt phải liên kết với nhiều bậc võ lâm chí sĩ và vạch ra kế hoạch cẩn thận không được hành động khinh suất, chẳng những không trả được thù mà còn mang họa sát thân.

Hai người nhớ kỹ lời giáo huấn, sau đó từ tạ ân sư, hạ sơn bí mật điều tra hành tung Cự Linh Giáo.

Sau một thời gian hành khứ giang hồ, Trác gia huynh đệ mới biết Cự Linh Giáo là một tổ chức vô cùng tàn bạo, tội ác đầy rẫy, nhưng hành tung vô cùng bí ẩn bởi vì tuy chúng gây nên nhiều tội ác nhưng xưa nay không lưu lại mạng sống bao giờ.

Nhớ lời sư phụ, hai người lại càng thận trọng, giấu kín thân phận và tung tích, tiếp tục điều tra.

Sau một thời gian, hai người biết tin có một vị thiếu niên kiệt xuất là Tạ Vũ Diệp đã đánh bại một lực lượng khá lớn Cự Linh Giáo tại “Đan Tâm Trại”, sau

đó được võ lâm nhất trí cử làm Thống lĩnh để tiêu diệt Cự Linh Giáo, trừ hại cho giang hồ.

Trác gia huynh đệ có ý tìm đến phối hợp nhưng không biết “Đan Tâm Trại” ở đâu nên tiếp tục lang bạt giang hồ tìm cừu nhân.

Ngày hôm đó hai người đến một tiểu trấn gần Phục Ngưu Sơn thì gặp bốn nhân vật võ lâm vừa uống rượu vừa bàn chuyện võ lâm.

Một người nói:

- Chúc Đường chủ chuyến này đến Thanh Liễu Am mã đáo thành công, chúng ta sẽ tận lực tiếp ứng.

Một người khác tiếp lời:

- Dù sao thì ta cũng không còn việc gì ở đây nữa. Bởi vì bọn nhai nhép ở “Ánh Ba môn” thì một mình Ô Đường chủ cũng thu thập được, cần gì đến chúng ta nữa?

Người thứ ba nói:

- Vương huynh nói thể hơi chủ quan đấy!

Tên thứ hai được xưng là “Vương huynh” hỏi:

- Lão Thái không tin sao?

Tên thứ ba đáp:

- Theo Thái mỗi cái đó chưa hẳn. Vì chương môn nhân “Ánh Ba Môn” không phải là nhân vật tầm thường. Hơn nữa lần trước Ô Đường chủ bị thương ở “Đan Tâm Trại”, đến bây giờ còn chưa hoàn toàn bình phục...

Tên họ Vương “xì” một tiếng nói:

- Lão Thái người làm sao mà đề cao uy thế địch như thế? Một “Ánh Ba Môn” bằng lỗ mũi không có tiếng tăm gì trong giang hồ mà đường đường vị Đường chủ Kim Tước Đường Ô Tư Kính cũng không làm gì được thì Cự Giáo Giáo nói gì đến chuyện xưng bá võ lâm? Lão Thái! Người nói câu đó lỡ bị Ô Đường chủ nghe được thì đừng nói chức vị hương chủ khó bảo toàn mà chỉ e ngay cả tính mạng còn không giữ nổi đâu!

Tên thứ tư nói:

- Vương huynh nói rất phải, tuy nhiên nếu có người trợ giúp “Ánh Ba Môn” thì đó lại là chuyện khác!

Tên họ Vương hỏi:

- Người muốn nói là Tạ Vũ Diệp phải không? Bây giờ tên đó đang ở “Tứ Hải Võ Hội”, đâu có tới đây làm gì? Tín sứ của chúng ta hiệu xưng là “Quỷ Hình Tử”, tin tức rất linh thông. Nếu Tạ Vũ Diệp có ở đây thì lẽ nào lại không biết?

Trác gia huynh đệ nghe bốn người kia tự xưng là người của Cự Linh Giáo thì bụng mừng thầm, ra sức điều tra mấy tháng không có kết quả, may gặp được thì có lý nào chịu bỏ qua?

Hai huynh đệ nhìn nhau cười rồi rời chỗ nấp bước ra.

Trác Vũ Hiên hỏi:

- Các vị là người cầu Cự Linh Giáo?

Tên họ Vương trợn mắt quát:

- Phải thì sao? Chẳng lẽ các người định tìm người của Cự Linh Giáo giải quyết ân oán?

Trác Vũ Hiên gật đầu đáp:

- Chính thế! Các hạ đoán không sai!

Tên họ Vương cười hắc hắc nói:

- Nếu quả thật các người đã chán sống thì gia gia sẽ sẵn lòng cho hai người thượng lộ.

Trác Vũ Hiên hỏi:

- Các người đồng thời xuất thủ hay đơn đả độc tấu?

Tên họ Vương cười hô hô nói:

- Trong giang hồ có người dám đi tìm Cự Linh Giáo thì hôm nay lão tử mới gặp lần đầu, đừng nói gì là kẻ cuồng ngông dám thách chiến. Đã thế, lão tử cho các người lựa chọn cách thức!

Trác Vũ Đình bước lên nói:

- Vậy trước tiên hai ta đánh một trận xem, thế nào?

Tên họ Vương gật đầu đồng ý:

- Rất tốt, người xuất thủ đi!

Chợt tên họ Thái bước ra nói:

- Khoan đã! Vương huynh! Huynh đệ lâu nay chưa được động thủ, chân tay đang ngứa ngáy. Để huynh đệ xuất thủ trận đầu cho!

Tên họ Vương lùi lại nói:

- Được, vậy ta nhường cho người!

Tên họ Thái lập tức chồm tới, vung chưởng xuất chiêu “Độc xà thổ tín” đánh ngay.

Trác Vũ Đình cũng không chậm trễ, đánh ra một chưởng “Đồng tử bái quan âm” nghênh địch.

Hai người vừa động thủ đã dốc toàn lực làm kinh phong nổi lên ào ào, mỗi bên không tiếc xuất chiêu sát thủ, uy lực thật kinh nhân!

Sau gần hai chục năm được Quảng Nguyên Thiên Sư dốc lòng truyền thụ tuyệt học, “Du long kim cương chưởng” của Trác Vũ Đình đã luyện đến tám chín thành hõa hầu, một tên hương chủ trong Cự Linh Giáo như tên họ Thái còn chưa xứng là đối thủ, qua ngoài năm mươi chiêu thì bị bức vào thế hạ phong, chân tay rối loạn không sao kháng cự nổi.

Tên họ Vương và hai tên đồng bọn thấy thế cùng rút binh khí ra, chuẩn bị lao vào trợ chiến.

Lửa thù hận bốc cao, Trác Vũ Đình quyết giải quyết nhanh chiến cục, “Du long kim cương chưởng” thi triển đến độ lâm li, thêm vài chiêu xuất một chưởng đánh trúng ngực tên họ Thái làm hắn bắn lên không, miệng phun máu thành vòi rồi rơi xuống cách hiện trường hai ba trượng rồi xuống đất nằm bất động.

Chính lúc ấy tên họ Vương và hai tên đồng bọn tay vung binh khí nhất loạt lao vào, chẳng cần quan tâm gì đến quy cũ võ lâm vây tròn lấy Trác Vũ Đình tấn công.

Từ khi ba tặc nhân rút binh khí ra, Trác Vũ Hiên đã cảnh giác, thấy chúng vừa lao vào định vây công nhị đệ, đôi Phán quan bút đã cầm sẵn trong tay chồm tới quát:

- Các người đã bắt nghĩa, đừng trách ta vô tình!

Vừa quát vừa xuất ngay một chiêu “ô Túy ông cung tử”, dùng đôi bút điểm ngay tới mấy huyệt đạo của tặc nhân đứng bên tả Trác Vũ Đình.

Tên này đang xuất đao chém xuống vai Trác Vũ Đình không ngờ có người đột kích không tránh kịp bị Phán quan bút điểm trúng huyệt ngã lăn ra.

Trác Vũ Hiên vừa vung bút đấu với hai tên kia vừa quát:

- Nhị đệ! Mau lấy binh khí ra diệt địch. Đối với hạng tặc nhân này nếu không cảnh giác, cứ theo quy củ giang hồ là bị chúng ám toán đấy!

Trác Vũ Đình theo lời liền rút Thủ hộ câu ra phối hợp với đại ca công địch.

Trác gia huynh đệ một khi liên thủ, uy lực được phát huy đến cực hạn, so với đơn đả độc tấu thì lợi hại hơn rất nhiều, một người dùng Phán quan bút chuyên điểm phá huyệt đạo đối phương, người kia ra sức vô hiệu hóa binh khí địch, đồng thời phối hợp “Liên y hoán tâm chưởng” khiến hai tên phỉ đồ Cự Linh Giáo tối tăm mặt mày không cứu ứng được cho nhau, thế trận chỉ chốc lát bị rối loạn.

Đấu qua ba bốn chục chiêu, tên họ Vương bị Phán quan bút của Trác Vũ Hiên điểm trúng hai huyệt đạo là Hoa Cái Huyệt và Linh Đài Huyệt, tên còn lại bị Trác Vũ Đình dùng Thủ hộ câu đánh bay kiếm khỏi tay.

Trác gia huynh đệ lòng đã sẵn thù hận, lại thấy đối phương xuất thủ ti tiện nên không chút lưu tình vung chưởng đánh tới làm cả hai tên nát như thành nhân bánh!

Khi kiểm tra lại thì hai tên khác cũng đã đoạn khí từ lâu!

Trác Vũ Hiên thở dài nói:

- Bọn này thì dù có giết cả trăm tên cũng không có gì phải băn khoăn, nhưng bây giờ chúng chết cả, biết Thanh Liễu Am ở đâu mà tìm tên Ô Đường chủ?

Trác Vũ Đình chợt chỉ tới mấy tử thi nói:

- Đại ca, dường như cả bốn tên này đều có dấu vết đặc thù giống nhau, có lẽ đó là tiêu chí của Cự Linh Giáo. Chúng ta hãy nhớ để sau này gặp chúng là nhận biết ngay.

Quả nhiên hai người xác định lại thì thấy trên mu bàn tay trái của bốn tặc nhân đều có một dấu khắc màu son to bằng đồng tiền.

Hai người tiếp tục theo quan đạo đi về phía đông, vì không quen địa hình, nơi đây lại toàn là rừng rậm nên hành trình rất chậm.

Tiến vào một khu rừng thì gặp một ngã ba, hai người đang do dự chưa biết rẽ về hướng nào thì từ trong rừng vang lên một tiếng quát:

- Các người làm gì ở đây?

Trác gia huynh đệ chưa kịp trả lời thì thấy từ trong rừng có hai tên đại hán cao lớn bận lục y xông ra chặn đường.

Một tên trừng mắt nhìn hai người quát:

- Các người định tới Thanh Liễu Am phải không?

Trác Vũ Đình nhã nhặn đáp:

- Không sai! Huynh đệ tại hạ không quen đường, dám nhờ hai vị chỉ giúp!

Tên hán tử đứng bên tả cười hắc hắc nói:

- Rất tốt! Lão tử sẽ chỉ đường cho các người đến âm tào địa phủ!

Lời vừa dứt thì người đã tung mình lên không, thi triển một thức “Thương ung tróc thố” vươn song trảo sắc nhọn như vuốt chim ưng phân biệt chớp tới diện môn hai huynh đệ!

Trác gia huynh đệ phản ứng rất nhanh cùng lùi lại hai bước, đồng thời vận “Du long kim cương chương” đánh trả lại.

Tặc nhân không ngờ hôm nay gặp phải đối thủ cao cường, bị đánh bật lùi ba bước quay lại bảo tên đồng bọn:

- Lão Trịnh! Giúp ta một tay thu dọn hai tên này!

Trác Vũ Hiên đã nhận ra trên mu bàn tay trái của tặc nhân có một vết ấn màu đỏ liền nói với Trác Vũ Đình:

- Nhị đệ! Hai tên này cũng là tặc nhân của Cự Linh Giáo! Hãy ra sức giết chúng đi!

Vừa lúc ấy thì hai tên lục y hán tử lại tiếp tục xông vào.

Lữ hận thù bốc cao, Trác gia huynh đệ ra sức vận công lực thi triển “Liên y hoá tâm chưởng” phối hợp đối địch.

Hai huynh đệ rất hiểu tâm ý nhau, trước tiên tập trung đánh hạ một tên rồi sẽ dốc toàn lực tiêu diệt tên còn lại.

Qua hai ba mươi chiêu, một trong hai tên lục y hán tử trúng liền hai chưởng của Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình bắn xa hai trượng đập lung vào một thân cây gục xuống chết tươi.

Tên còn lại lòng hoang mang định chạy tháo thân, nhưng sau đó không lâu cũng chịu chung số phận với đồng bọn, bị chưởng đánh vỡ ngực tánh mạng đương trường!

Giết xong hai tên địch, Trác gia huynh đệ lại tiếp tục lên đường.

Họ định tìm đến Thanh Liễu Am nhưng chẳng bao lâu nữa thì trời tối nên tìm vào một thạch động nghỉ tạm.

Sang ngày hôm sau thì tin rằng tình hình ở Thanh Liễu Am ắt cuộc đấu đã chấm dứt, tên Ô Đường chủ nếu không bị giết thì cũng đã cao chạy xa bay nên quyết định không tới đó nữa, nên cứ nhắm quan đạo mà đi...

Mấy ngày sau, hai huynh đệ ghé vào điểm tâm trong một ngôi khách điểm chợt phát hiện thấy một hồng y nữ nhân trên mu bàn tay trái cũng có một vết ấn màu đỏ, Trác Vũ Đình nói:

- Đại ca, nữ nhân kia cũng là người của Cự Linh Giáo. Nam nhân không đấu với nữ giới, tốt nhất chúng ta cứ bí mật bám theo thị đến Tổng đàn Cự Linh Giáo xem tình hình đối phương như thế nào...

Trác Vũ Hiên tán thành ngay:

- Ý đó rất hay! Chúng ta cứ thế mà làm.

Hai người liền trả tiền ăn, bí mật bám theo nữ nhân kia...

Nguyên hồng y nữ nhân này chính là “Hồng Lăng Nữ”, bấy lâu tiềm phục ở Cái Bang trợ giúp Nhậm Công Kỳ, nhưng sau khi Tạ Vũ Diệp và “Bách Diệp Thần Cái” cùng mấy vị khác đến khôi phục lại Cái Bang, giết chết Nhậm Công Kỳ, “Hồng Lăng Nữ” thấy tình hình hồng бет nên tháo chạy khỏi Tổng đàn Cái Bang tìm đường quay trở lại Hạ Lan Sơn.

Trác Vũ Hiên thấy dáng nữ nhân kia vội vàng hốt hoảng biết thị vừa chạy thoát khỏi tai họa nào đó.

Trác Vũ Đình hỏi:

- Đại ca! Chúng ta hãy bắt sống thị tra hỏi xem có tiện hơn không?

Trác Vũ Hiên lắc đầu phản đối:

- không được đâu! Hạng nữ nhân mà đã đơn thân bước vào chốn giang hồ, ắt không phải là tầm thường. Không chừng là một tên tiểu đầu mục nào đó của Cụ Linh Giáo. Hơn nữa thị là nữ nhân, nếu chúng ta hành động không khéo. thị sẽ hô hoán rùm beng lên há chẳng mang tiếng?

Trác Vũ Đình gật đầu tán thành:

- Đại ca nói thế cũng phải, cho dù có bắt được thị, có khi huynh đệ chúng ta còn phải chịu tiếng xấu suốt đời...

Thế là hai huynh đệ quyết định bám theo “Hồng Lăng Nữ”.

Tặc phụ nhân này quả là người hết sức giáo hoạt, thường xuyên hóa trang đổi lột, khi biến thành thiếu nữ, lúc đóng giả nam nhân, cũng có lúc giả trang thành một lão đầu...

Suốt nửa tháng ròng rã Trác gia huynh đệ hết sức vất vả mới không bị “Hồng Lăng Nữ” cắt đuôi.

Nhờ hai người khinh công trác tuyệt mới bám theo được thị, hơn nửa tháng ròng thì tới Ngân Xuyên.

Càng đến gần sáo huyết, “Hồng Lăng Nữ” càng cảnh giác hơn. Khi Trác gia huynh đệ theo thị đến ngôi hoang miếu này thì đề thị chuồn mất.

Trác Vũ Đình tức giận dậm chân nói:

- Tặc nữ đó thật là giáo hoạt! Biết thế cứ chộp lấy thị trước là hơn.

Trác Vũ Hiên nói:

- Dù sao thì chuyện cũng đã rồi! Theo ta thì có thể ngôi hoang miếu này là một địa điểm liên lạc của tặc đảng, chúng ta để ý theo dõi xem!

Thế là hai huynh đệ ẩn phục trong miếu ba ngày, hôm sau thì “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ đến, nhưng hai người vẫn không có hành động gì. Chờ cho “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ đêm thứ ba lại quay về miếu thì tin chắc là nhãn tuyến của Cụ Linh Giáo nên mới động thủ.

Thanh Trúc Đạo Nhân cười nói:

- Như thế gọi là có đánh mới quen. Ba ngày qua Trác gia huynh đệ các người đã trinh sát kỹ càng ngôi miếu này rồi chứ?

Trác Vũ Hiên đáp:

- Bọn văn bối đã kiểm tra rồi. Kỳ thực đây không phải là miếu hoang mà có hai vị hòa thượng một già một trẻ. Tiểu hòa thượng hàng ngày quét dọn miếu đường và phục dịch lão hòa thượng. Còn lão hòa thượng dường như chẳng quan tâm đến việc gì. Khi hai văn bối vào thắp hương thì lão lơ đãng đứng sang một bên. Suốt ngày chẳng thấy lão mở miệng nói tiếng nào, đến tối thì về thiền phòng của lão ngồi đọc kinh. Rất ít khi ra khỏi thiền phòng.

Thanh Trúc Đạo Nhân hỏi:

- Các người có vào thiền phòng của lão ta lần nào không?

Trác Vũ Hiên đáp:

- Không. Thiền phòng của lão khi nào cũng đóng chặt, cửa lớn và cửa sổ đều có chốt bên trong.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chi chợt hỏi:

- Chúng ta ngồi đây nói chuyện, liệu có bị nghe trộm không?

Thanh Trúc Đạo Nhân khẳng định:

- Không đâu! Khi các người đánh nhau, lão đạo đã tuấn một vòng xung quanh miếu điện. Lão hòa thượng đang ngồi đọc kinh trong thiền phòng, còn tiểu hòa thượng thì ngồi bên cạnh chăm chú nghe.

Trác Vũ Hiên hỏi:

- Tiểu bối làm sao biết được? Chẳng lẽ leo lên mái nhà đỡ ngó nhìn vào?

Thanh Trúc Đạo Nhân lắc đầu:

- Làm thế há chẳng đánh cỏ động xà? Lão đạo ở cách thiền phòng ba trượng áp tai xuống đất nghe thì biết.

Thanh Trúc Đạo Nhân võ công đã đạt tới thông huyền nhập hóa, tai mắt vô cùng thính nhạy, áp tai xuống đất cách hai ba trượng thì nghe rõ mọi âm thanh nên nói vậy là rất có lý.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chi hỏi:

- Lão tiên bối đến đây khi nào?

Thanh Trúc Đạo Nhân đáp:

- Đến từ hôm qua nhưng không tìm thấy người, vừa rồi ta đang đi ngoài rừng thì thấy Trác gia huynh đệ tiến vào miếu, vì nhận ra thân pháp hai người rất ảo diệu nên mới bám theo vừa khéo gặp hai bên động thủ...

Lão dừng một lúc, chợt hỏi:

- Bàn thiếu hiệp, người đến đây đã mấy hôm, thế có điều tra được tin tức gì không?

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chi lắc đầu đáp:

- Vẫn bối biết Tổng đàn Cự Linh Giáo đóng trong U Hồn Cốc nhưng vì chỉ một mình, đối phương lại canh phòng rất nghiêm ngặt nên chưa dám đột nhập....

Thanh Trúc Đạo Nhân ngồi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chúng ta thế nào cũng phải tìm cách thâm nhập U Hồn Cốc điều tra. Tuy việc đó không dễ dàng chút nào. Bây giờ chúng ta đã có bốn người nên hành động dễ dàng hơn. Trước tiên cần tìm nơi trú ngụ an toàn rồi sẽ nói!

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ đề nghị:

- Theo văn bối thì tốt nhất nên liên lạc với Cái Bang. Nếu được họ giúp đỡ thì việc gì mà chẳng làm được?

Thanh Trúc Đạo Nhân nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Lẽ ra Doãn Bang chủ nên có tin báo về đây rồi mới phải. Chẳng lẽ đến bây giờ mà Doãn Bang chủ với sự trợ lực của Tạ Vũ Diệp và mấy người nữa mà còn chưa khôi phục lại Cái Bang hay sao?

Thực ra Thanh Trúc Đạo Nhân còn chưa biết Cái Bang đã khôi phục lại trước khi “Hồng Lăng Nữ” chạy khỏi tổng đàn Cái Bang, “Bách Diệp Thần Cái” đã ngầm ra lệnh cho Phân đà Ngân Xuyên huy động lực lượng điều tra tung tích Thanh Trúc Đạo Nhân và “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ để trợ giúp họ, nhưng tin hiệu liên lạc chỉ có Phân đà chủ biết mà thôi. Vì để bảo đảm an toàn cho hai người mà vị đà chủ không dám công bố tin tức này cho toàn thể Phân đà biết, chỉ có điều trở trêu là có người nhìn thấy tín vật thì không biết nó là gì, còn người được biết rõ tín vật thì lại chưa nhìn thấy.

Ngày hôm sau, vì thấy hành động của lão hòa thượng đáng ngờ nên bốn người không an tâm ở lại đó, tìm một ngôi hoang miếu khác tạm trú, để Thanh Trúc Đạo Nhân ở lại, còn ba người đi bắt liên lạc với Cái Bang.

Đà chủ Phân đà Ngân Xuyên là “Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang trở đi đều rất trung thành với “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, từ khi bang chủ mất tích, mặc các nơi phân tán nhưng Phân đà Ngân Xuyên dưới sự lãnh đạo của Vệ Quang vẫn là một tổ chức thống nhất và giữ lập trường như cũ không hề dao động.

Chính điều đó làm Cự Linh Giáo tức giận nhưng vì Ngân Xuyên là Phân đà lớn, Vệ Quang võ công cao cường và rất có uy tín với thuộc hạ cũng như có ảnh hưởng khá lớn đối với võ lâm vùng tây bắc nên Mỹ Thiết Am chưa dám vọng động.

Mặt khác, “thỏ không ăn cỏ gần hang”, Cự Linh Giáo có ý bá chủ võ lâm thì chẳng có lý do gì mà tiêu diệt cả mấy ngàn sinh mạng hóa tử ngay bên cạnh sào huyệt chúng, hơn nữa Vệ Quang là người hẳn tiếp biết rắn biết mềm, nghiêm cấm đệ tử cố tránh mọi chuyện xích mích với Cự Linh Giáo, nên cho đến bây giờ Phân đà Ngân Xuyên vẫn bình yên vô sự.

Hai ngày trước, “Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang được thư bồ câu của “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy báo tin đã khôi phục lại Cái Bang, tiêu diệt Nhậm Công Kỳ và bọn tặc nhân Cự Linh Giáo, căn cứ vào tội trạng mà trừng trị lũ phản đồ. Doãn Bang chủ yêu cầu Phân đà Ngân Xuyên tìm cách liên lạc với Thanh Trúc Đạo Nhân và “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ đang ở khu vực Ngân Xuyên - Hạ Lan Sơn để điều tra tình hình, tìm cách trợ lực và bảo đảm an toàn cho hai người này.

Vệ Quang là người hành sự rất cẩn trọng, không loan truyền tin tức này cho bang chúng mà chỉ cho một ít đệ tử thân tín biết bảo chúng bí mật tra tìm. Đích thân Vệ Quang cũng ra sức tìm kiếm.

Khi gặp được bốn người, hỏi biết tin Bang chủ đã kết làm huynh đệ với Tạ thống lĩnh và được vị này hết lòng trợ lực để khôi phục Cái Bang thì vô cùng cao hứng, liền trình bày với Thanh Trúc Đạo Nhân và ba người kia về tình hình Phân đà Ngân Xuyên, việc mình nhận được tin của Doãn Bang chủ ra lệnh liên lạc và ra sức hiệp trợ cho bốn người điều tra tin tức Cự Linh Giáo.

Thanh Trúc Đạo Nhân cũng biết chỗ khó xử của Vệ Quang, không muốn để Phân đà Ngân Xuyên xuất diện đối địch với Cự Linh Giáo, chỉ yêu cầu Phân đà Ngân Xuyên bố trí cho một nơi cư trú kín đáo và cử người đáng tin cậy liên lạc mà không yêu cầu trợ giúp gì thêm.

Thấy Thanh Trúc Đạo Nhân cảm thông với Phân đà như thế, Vệ Quang cảm kích nói:

- Vệ Quang xin tuân lệnh lão tiên bối!

Thanh Trúc Đạo Nhân nói:

- Các ngươi cung cấp giùm những tin tức về Cự Linh Giáo mà bấy lâu nay đệ tử Phân đà Ngân Xuyên thu thập được là tốt rồi! Nếu để Cự Linh Giáo phát hiện được các ngươi chống đối lại chúng thì sẽ không có lợi cho kế hoạch chung.

Vệ Quang nói:

- Bốn vị ở đây cũng thế, hành sự càng bí mật càng tốt. Trong khu vực Ngân Xuyên và lân cận đây rầy tai mắt của Cự Linh Giáo. Nơi bốn vị vừa dời đi gọi là “Phật tổ miếu”, một căn cứ của chúng để giám sát hoạt động của Phân đà Ngân Xuyên của Cái Bang. Tuy lão hòa thượng ở đó làm ra vẻ không tiếp xúc với bên ngoài nhưng kỳ thực trong miếu có mật thất và thông đạo bí mật thông ra ngoài miếu. Lão hòa thượng đó cũng là người của Cự Linh Giáo, nhưng không tham gia vào nhiều việc mà chỉ là một hòa thượng bình thường làm nhiệm vụ thu thập tin tức mà thôi. Dù sao bốn vị cũng nên hạn chế tới “Phật Tổ miếu” để chúng khỏi nghi ngờ.

Vệ Quang bố trí cho bốn người ở trong khu địa thất rất ẩn mật bên dưới một tòa tháp cổ đã hoang phế, xung quanh toàn ngói gạch vỡ và cỏ dại mọc um tùm, địa thất khá rộng rãi và đầy đủ tiện nghi.

Vừa nhìn qua cảnh tượng và vào thăm phòng, Thanh Trúc Đạo Nhân gật đầu nói:

- Chỗ này tốt đấy!

Vệ Quang cười đáp:

- Bốn vị là khách quý của bản bang, nếu không có việc điều tra tin tức để tiêu diệt Cự Linh Giáo, chỉ sợ trải chiếu hoa mười dặm để mời các vị còn chưa đến... May có việc này, tề đã mới được các vị ghé thăm. Nếu cần gì xin cứ sai bảo!

Y nói thêm về cách thức liên lạc rồi cáo từ trở về Phân đà.

Bốn người ngồi lại bàn định kế hoạch hành động.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chi nói:

- Nghe Vệ đà chủ nói qua tình hình thì dường như “Xích Thạch Lĩnh” và U Hồn Cốc không quá ảm mật như chúng ta tưởng tượng!

Thanh Trúc Đạo Nhân nói:

- Có lẽ chúng quá tự thị, cho rằng không ai dám vượt râu hùm nên canh phòng trễ nãi. Chúng ta hãy đột nhập vào điều tra một chuyến!

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chi tán thành ngay:

- Tiền bối nói rất đúng! Chúng ta cứ hóa trang thành người của chúng, chắc việc đột nhập không quá khó.

Thanh Trúc Đạo Nhân nói:

- Chúng ta nên xác định trước là việc này chỉ được phép thành công mà không thể thất bại, không chỉ hại tính mạng chúng ta mà còn ảnh hưởng lớn đến kế hoạch tiêu diệt địch.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chi nói:

- Với võ công của tiền bối thì không khó thâm nhập vào U Hồn Cốc. Chúng ta cần điều tra cách bố phòng và thực lực của chúng. Chỉ e ngoài Giáo chủ ta và “Bát Đại Đường”, “Tứ đại hộ pháp” thường lộ diện ra còn có những nhân vật giấu mặt khác...

Thanh Trúc Đạo Nhân gật đầu:

- Ta cũng nghĩ thế... Khi nói đến việc này, Vũ Diệp rất quan tâm đến những kẻ ảm tàng chưa lộ diện. Cự Linh Giáo dám công nhiên hoành hành khắp nơi đủ thấy lực lượng chúng rất hùng hậu, không chỉ dựa vào Mỹ Thiết Am và mấy tên Đường chủ, hộ pháp đâu!

Trác Vũ Hiên hỏi:

- Tiền bối có dự cảm gì không?

Thanh Trúc Đạo Nhân lắc đầu:

- Không! Chỉ biết hai lão tặc Phi Vân Đạo Nhân và Hoàng Hạc Chân Nhân có tên nào còn sống không?

Trác Vũ Hiên hỏi:

- Lão tiên bối, Phi Vân Đạo Nhân và Hoàn Hạc Chân Nhân là ai?

Thanh Trúc Đạo Nhân đáp:

- Đó là hai tên sư phụ của Mỹ Thiết Am. Nếu chúng còn sống thì võ công đã tới mức thông huyền nhập hóa rồi, chỉ e sát kiếp võ lâm khó mà tránh khỏi, lúc đó chỉ e phải thỉnh cầu sư phụ các người Quảng Nguyên Thiên Sư hạ sơn một chuyến. Nhưng nếu hai tên ma đầu kia đã chết thì yên thôi.

“Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ nói:

- Trước hết chúng ta cứ do thám xem sơ đã rồi sẽ tính!

Tiếp đó bốn người thảo luận cách hành động, sau đó quyết định Thanh Trúc Đạo Nhân cùng Trác Gia huynh đệ thâm nhập vào U Hồn Cốc điều tra...

Hôm sau quá Ngọ, ba người hỏi Vệ Quang xin ba bộ lục y của Cự Linh Giáo thay vào, lặng lẽ xuất phát tiến thẳng vào hậu sơn “Xích Thạch Lĩnh”. Tới nơi thì trời vừa hoàng hôn.

Trên núi có mấy trạm tiền tiêu, ba người dễ dàng qua mặt chúng tiến đến cốc khẩu.

Ngay giữa lối vào cốc có một chòi canh, có tiếng nói chuyện từ trong chòi phát ra.

Thanh Trúc Đạo Nhân ra hiệu cho Trác gia huynh đệ dừng lại, còn mình thì triển khinh công nhảy lên mái chòi đáp xuống không một tiếng động, thấy ba tên hán tử đang ngồi trong chòi vừa uống rượu vừa nói chuyện, còn cửa chòi mở toang, nghĩ thầm:

- Bọn này quả là quá chủ quan!

Lão nhẹ nhàng nhảy xuống đất, thi triển khinh công thượng thặng “Huyền không hư bộ” tiến vào chòi lần lượt điểm ra mấy chỉ.

Ba tặc nhân tay vẫn còn bung chén rượu gục mặt xuống bàn, ngủ thiếp đi ngay.

Thanh Trúc Đạo Nhân quay lại dẫn Trác gia huynh đệ đi tiếp, vượt qua trạm canh tiến vào cốc khẩu chừng mười trượng thì dừng lại chờ mình, quay lại giải Thùy Huyết cho ba tên hán tử.

Một tên ngơ ngác đưa mắt nhìn quanh, nói:

- Lạ thật... Hôm nay mới uống hai cân rượu, làm sao mình lại thiếp đi được chứ?

Một tên khác nói:

- Ta cũng thấy thế, không biết trong rượu có gì khác thường không?

Tên thứ ba có vẻ cảnh giác hơn nói:

- Chỉ sợ có người ám toán...

Tên thứ nhất gạt đi:

Lão Phúc người sao vậy? Trong thiên hạ làm gì có ai dám tới “Địa Ma Cung” vượt râu hùm? Có lẽ vì tới qua chúng ta thức đánh bài khuya quá...

Thanh Trúc Đạo Nhân cố bấm bụng nhin cười đi tiếp.

Ba người đi tiếp không gặp thêm một trạm canh nào nữa.

Xung quanh “Địa Ma Cung” có một bức tường đá cao chừng hai trượng. Ba người men theo tường cách cổng chính mười mấy trượng mới nhảy vào.

Bên trong tường là một khu vườn tạp với đủ loại cây mọc lẫn hoa và cỏ dại cao tới thất lưng. Cuối khu vườn có hai dãy cư phòng, thỉnh thoảng có một toán tuần canh rào qua những dãy cư phòng rồi lui ra hậu cốc.

Thanh Trúc Đạo Nhân dùng “truyền âm nhập mật” nói:

- Chúng ta theo bọn tuần canh tới hậu cốc thôi. Bọn chúng chẳng ngó ngàng gì đến ngoài này, tất chủ lực đều ở hậu cốc cả. Nhưng từ đây phải hết sức cẩn thận!

U Hồn Cốc không lớn, ba người vượt qua mấy dãy cư phòng và một quảng trường rộng hai ba chục trượng thì tới cuối cốc.

Ở đây không có tiền viện mà chủ vách đá cao vút.

Thanh Trúc Đạo Nhân nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Tổng đàn Cự Linh Giáo chỉ đơn giản thế này thôi ư?

Thấy tổ tuần canh dừng lại bên vách đá, Thanh Trúc Đạo Nhân dùng “truyền âm nhập mật” nói với Trúc Vũ Hiên:

- Lão đạo tim trong vách đá này có mật động lớn, trong đó mới là chủ lực của Cự Linh Giáo. Hai người cứ nấp cho kín ở đây đừng để lộ, ta theo bọn tuần canh kia vào trong điều tra thử xem.

Lão nói xong thì vách đá trước tổ tuần canh mở ra một thạch môn, cả bọn bước vào bên trong. Thanh Trúc Đạo Nhân cũng thi triển khinh công “Huyền không hư bộ” đi theo mà không bị đối phương phát hiện.